

Mens vi venter

I disse tider sidder mange vel og følger med i enten Wimbledon (når de ellers spiller) eller Tour de France. Jeg benytter mig af den korte pause, indtil fodbolden starter igen, til at nørkle med årets lovbog. Allerede i næste uge har vi de første europæiske kampe med første kvalifikationsrunde til Conference League og Champions League (Champions League tyvstartede dog med en forrunde i sidste uge, så man kunne finde den sidste deltager i kvalifikationsrunden). Og om knap tre uger går det herhjemme løs med både Superliga og 1. division igen.

Men som altid, når der ikke spilles kampe, dukker der interessante ting op i aviserne – og specielt interessante i relation til lovstoffet. Samtidig udgør det et potentielt problem, når nyheden står og råber til det, som vi har meldt ud herhjemme. Jeg ved af bitter erfaring, at mange sluger hvad som helst råt, der er på tryk eller i tale, så derfor vil jeg spille lidt ord på det – og minde om, at man herhjemme fremdeles skal gøre som instrueret. Vi skal nok melde ud, når eller hvis der kommer nogen ændringer.

Lad os begynde med de famøse regnbueanførerbind. Ganske som ved mændenes VM i Qatar har FIFA forbudt brugen af dem ved kvindernes VM, men denne gang har man dog designet en række armbind med inkluderende budskaber, som holdene skal anvende efter eget valg, så noget har man altså flyttet sig. Men regnbuearmbindet er åbenbart kontroversielt – men der er jo også et afbalanceret hensyn at tage til ca. 220 forskellige medlemslande. Pointen er, at vi jo herhjemme har meldt ud, at regnbuearmbind er tilladt, og det står vi ved. Lige så vel som FIFA kan tillade eller forbyde bestemte former for udstyr i de turneringer, som de arrangerer, kan vi gøre det samme i vores turneringer, så længe det ikke strider mod loven. Og det er det, som er tilfældet her.

Så dukkede der pludselig noget op om, at FIFA vil køre en forsøgsordning i Italien og Sverige med en ny offside-regel. Nu om stunder er det sådan, at man er i en offside-position, hvis en del af angriberens hoved, krop eller fødder har passeret forsvarerens tilsvarende bageste punkt. Forsøget går ud på, at offside-positionen først indtræder, når hele angriberen har passeret hele forsvareren (armene tæller stadig ikke med hos nogen af parterne). Når man har været med i dette game tilpas længe, oplever man – ligesom med moden – at tingene kommer forbi igen. Nu er vi tilbage til den gamle 'luft imellem'-opfattelse, som ellers afgik ved døden for vel 60-65 år siden.

Her skal man huske, at der er tale om et forsøg, og at vi ikke aner, hvilket niveau man vil foretage det på. Typisk gør man det i en lavere amatørserie eller ungdomsrække, hvor skadesvirkningerne vil være begrænsede. Og forsøg har det med at tage en 2-3 år, før de bliver implementeret, hvis de nogensinde bliver det. Der er ingen tvivl om, at dette vil give færre offsidere (og potentielt flere mål). Men sidste gang man kørte et lignende forsøg var ved et ungdoms-VM for vel efterhånden 25 år siden. Ved den lejlighed handlede det om, at man kun kunne være offside, hvis man var over en linje trukket på banen ved straffesparkfeltets ydre grænse. Det gav ganske rigtigt færre afbrydelser, men det havde den bivirkning, at efter nogen tid lå mange spillere og galpede efter vejret, netop fordi afbrydelserne var så få. Det forsøg kom aldrig videre.

Ugens tredje interessante ting – selv om den ikke direkte har noget med lovbogen at gøre – var, at de svenske eliteklubber igen (med udgangspunkt i medlemsdemokratiet) har sagt nej til indførelsen af VAR. Det har jeg selvfølgelig en mening om, og jeg kan se på diverse fanfora, at det har mange andre også. Delt nogenlunde midt over, om man synes, at det er helteagtigt eller tåbeligt. Men jeg kan i hvert fald konstatere, at Sverige nu er tilbage på perronen som den eneste af de 30 største professionelle ligaer i Europa, som ikke har indført VAR. Så må tiden vise, om det var fremsynet eller bagstræberisk.

Da vi gennemgik lovændringerne for vores dommere og observatører, var der specielt en enkelt lille detalje, som gav spørgsmål – hvilket egentlig overrasker mig en del, for det burde være helt ukontroversielt, men det gør op med mange års praksis, og sådan noget er jo altid farligt. Det drejer sig om den situation, hvor bolden ligger akkurat på straffesparksfeltets ydre linje med noget af den på linjen, noget af den udenfor, og målmanden så sætter hænderne på. I Danmark har vi haft en cirka 60 år gammel nedarvet fortolkning, der sagde, at det var boldens placering, der var afgørende, og så længe bolden havde kontakt med strengen, var den teknisk set i straffesparksfeltet og dermed lovlig for målmanden at bruge hænderne på – uanset kontaktstedet.

Problemet var bare, at vi stod ret alene med den fortolkning, og UEFA har på nogle af deres seneste kurser doceret, at det er kontaktstedet mellem bold og hånd, som er afgørende. Og vi kan naturligvis ikke have vores dommere til at dømme anderledes, end man gør i resten af Europa. Så hvis målmanden med hænderne rører den del af bolden, som er uden for linjen, skal der dømmes direkte frispark. Det er sådan set også logisk nok, for ved alle andre forseelser er det – med enkelte specialiteter som f.eks. kontaktsted uden for banen – kontaktstedet, der er udgangspunktet. Så nu har vi fået ensrettet det lille hjørne af loven. Men husk nu lige, at dette sker uendelig sjældent...

Jeg har nævnt nogle gange, at det faktisk går vores internationale dommere rigtig godt ude i Europa. Senest fik vi for første gang siden 2009 en dommer med til U/21 EM for herrer i form af Morten Krogh – og sandelig om han ikke fik semifinalen mellem Israel og England onsdag aften. Det har vi aldrig prøvet før. Den var de så elskværdige at spille kl. 18 dansk tid, så jeg kunne lige nå at se den, før jeg skulle sende artiklen. Og set fra TV gik det rigtig godt. Det var heller ikke nogen svær kamp, men det var lidt klassikeren med to meget forskellige spillestile. Tre advarsler var uundgåelige – og så fik vi et tidligt straffespark til England, som fik lov til at stå efter et langt VAR-check. Men det så nu rigtigt ud – klodset og unødvendigt, men det er jo ikke parametre, som dommeren skal have med i overvejelserne. Og så blev det i øvrigt brændt. I 2. halvleg blev et England-mål i første omgang underkendt for offside, men det ændrede VAR på. Det var uhyggelig snævert og umuligt at afgøre ud fra TV-billederne, men VAR har jo trods alt flere vinkler til rådighed end dem, som TV viser. VAR kom først med i turneringen til kvartfinalerne efter et par tvivlsomme episoder i gruppespillet – men her fik det altså to komplekse situationer at arbejde med.

Samtidig myldrer det ind med påsætninger af danske dommere til de kvalifikationskampe, som spilles de næste uger, så alt i alt er det svært at få armene ned. Men hvordan er det nu – man er ikke altid profet i sit eget fædreland, men så er det godt at have nogle udenlandske

øjne indover. For ingen skal bilde mig ind, at dommerne dømmer dårligere herhjemme, end når de er i udlandet...